

την σκέψιν βεβαίως τοιοῦτοι ἄνθρωποι δὲν πιστεύουσιν ὅτι μετὰ τὸν θάνατον, ὁ νοῦς ἢ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καταλείπει τὸ σῶμα καὶ εἰς κεχωρισμένην ἀπ' αὐτοῦ πιστεύουσιν ὅτι ἀπὸ τὸ σῶμα ἀποθάνει τὰ πάντα τελειόνουσιν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐδίδαξεν ἡμᾶς διαφορῶς περὶ τοῦτου ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνος γινώσκει περὶ τοιοῦτων πραγμάτων· οἱ ἀξιοῦντες δὲ ὅτι γινώσκουσι ὅτι δὲν ἔχει οὕτως ὡς ὁ Θεὸς λέγει, δεῖκνύουσι κακότητα μεγάλην ἅμα, δὲ καὶ μωρίαν.

ΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Ἄκουσον ὕπνου ὅρους καὶ χρῆσιν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων φύσιν
 Ἐπειτα βάλῃ καὶ σὺ εἰς πράξιν οἷαν ἐκλέξῃ ἐκ τούτων τάσιν
 Ὑπνώττει λέγαν ὡς ὥραν μίαν, κάθε ἀλέκτωρ με ἡσυχίαν.
 Δύο δὲ μόνον εἶναι εἰς ὕπνον, ὁ ἵππος πάντα μετὰ τὸ δεῖπνον.
 Καὶ τρεῖς κοιμάται κατὰ τὸ δέον, ὁ ὀδοιπόρος καὶ ὄχι πλέον.
 Καὶ οἱ εἰς χρείαν καὶ πραγματείαν, τέσσαρες ὅμως με δυσκολίαν.
 Πέντε δὲ πάντοτε ἡσυχάζουν, εἰς τὰ σχολεῖα ὅπου σπουδάζουν.
 Ἐξ εἶναι ὁ ὕπνος κάθε ἀνθρώπου, ἐκάστης τάξεως κάθε τόπου.
 Ἐπτά κοιμάται μόνος ὁ χοῖρος, καὶ ταῦτα ὅλα ἔχουν τὸ κύρος.
 Ὅκτώ δὲ ποῖοι; ἀν ἐρωτήσης, μόνον στοχάσου νὰ τὸ γνωρίσης.

Πάτραι.

ΝΙΚ. Π. ΘΕΟΧΑΡΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αὐτόπτης μάρτυς γράφει εἰς τὸν Ἀγγλ. «Χρόνον» ὅτι τὸ μόνον δεαστήριον φάρμακον κατὰ τῆς ὑδροφობίας εἶναι τὸ *Datura Stramonium*. Δράξ φύλλων τοῦ φυτοῦ, τοῦτου βράζονται ἐντός μιᾶς λίτρας ὕδατος, τασούτον ὥστε νὰ μείνῃ τὸ ἕμισυ, τὸ ὕγρον διυλίζεται διὰ λεπτοῦ λευκοῦ φάσματος, καὶ δίδεται ἐν μιᾷ δόσει. Δυσκολία ἐνταῦθα γίνεται ὡς ἐκ τῆς ἀποστροφῆς πρὸς πᾶσιν τοῦ πάσχοντος· ἀλλὰ δίδεται αὐτῷ διὰ τῆς βίας. Τὸ ὕγρον ἐνεργεῖ ταχέως σφοδρὸς δὲ παροξυσμὸς προέρχεται συνοδευόμενος ὑπὸ ἀφθόνου ἰδρώτος. Ὁ πάσχων ἐπεσεν εἰς βαθὺν ὕπνον διαρκείας ὀκτὼ ὥρων, ἐξυπνήσας δὲ εἶχεν ἐντελῶς λαθῆ ἀπὸ τῶν συμπτωμάτων τῆς λύσεως.

Τὸ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Κεραμικοῦ ἀδέσμιον ἀερόστατον ἀνέρχεται ἐν ἐκάστη ἀναβάσει εἰς 600 μέτρων ὕψος. ἔχει διάμετρον ἢ σφαῖρα του 36 μέτρων ἢ δὲ ἀνηρημένη ἐξ αὐτοῦ ναῦς δακτυλοειδῆς τὸ σχῆμα καὶ ἐν εἰδῇ ἐξώστου, ἔχει 6 μέτρων διάμερον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκαστοῦ ἀνερχομένων, δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 50 ἢ πληρωμῆ δι' ἐκαστον ἄτομον εἶναι εἰκοσι φράγκα.

ΓΡΙΦΟΣ 7.

E

νησος Αἰγαίου

μφ

H

Γ. Α. Δ.

Τὸ θάνατον καὶ Ἡμετέρας σιγήσαν ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Βεζουβίου ἐν ἔτει 79 μ. Χ. ἀρξεται πάλιν τῶν παραστάσεων ἀγαλαβότος ἐργολαβοῦ τὴν ἐξακολουθήσιν διὰ τῆς εἰς εἰδοποιήσεως: Ἀμετὰ παρέλευσιν πλέον τῶν 1800 ἐτῶν τὸ θάνατον τῆς πόλεως ταύτης θέλει ποιήσει ἔναρξιν κατ' αὐτάς· παρακάλλω νὰ τύχω τῆς αὐτῆς εὐνοίας ἢν εἶχεν ὁ παρακάτοχος μου Μάρκος Κουίντιος Μάρτιος.»

Ἡ βαλὶ εἶναι ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς σου, εἶπεν ἱερεὺς τις εἰς φίλον τοῦ ποτοῦ τοῦτου: Ἄλλὰ, εἶπεν οὗτος, δὲν λέγει ἡ Γραφή ὅτι ὀφείλομεν ν' ἀγαπήσωμεν τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν; Ναί· εἶπεν ὁ ἱερεὺς, ἀλλὰ δὲν λέγει καὶ νὰ τοὺς καταπίνωμεν;

Κληρικὸς τις ὀδοιπόρος διὰ τῆς Μεσημβρινῆς Καρρλίγης, μιᾶς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐθά κατ' ἔθος τὴν ἀπηγορευμένον τοῖς ξενοδόχοις νὰ λαμβάνωσι πληρωμὴν παρὰ τῶν κατάλυόντων ἐν τοῖς ξενοδοχείοις αὐτῶν κληρικῶν. Ὁ ἐν λόγῳ ἱερεὺς ἐδείπνησε χωρὶς νὰ κάμῃ προηγουμένως τὴν προσευχὴν του, καὶ ἐπρογευμάτισεν ἀνευ προσευχῆς· ὅτε δὲ παρεσκευάζετο ν' ἀναχωρήσῃ ὁ ξενοδόχος μας παρουσιάζει τὸν λογαριασμόν. «Καὶ πῶς κύριε, εἶπεν οὗτος, εἶμαι κληρικὸς.» «Ἰσως,» εἶπεν ὁ ξενοδόχος, «ἀλλ' ἤλθες ἐδῶ ἐκἀπίντες ὡς ἀμαρτωλὸς, ἔφαγες καὶ ἔπιες ὡς ἀμαρτωλός· τώρα λοιπὸν κύριε, πρέπει νὰ πληρώσῃς ὡς ἀμαρτωλός.»

Τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον τὸ διελθὼν τὸν Ἀτλαντικὸν ἐξ Ἀμερικῆς ἦτο τὸ ἀμερικανικὸν Σαβάννα ἐν ἔτει 1819.

Οὐδεὶς φυλάττει ἐν μυστικῶν τασούτον καλῶς ὅσον ὁ ἄγνοον αὐτό.

Ὁ διακεκριμένος ἱατρός σιρ Ἐρρίκος Θώμσον λέγει ὅτι ὁ οἶνος οὐδόπως συντελεῖ εἰς βελτιώσιν τῆς υγείας ἀλλ' εἶναι πάντοτε μιᾶ πολυτέλεια τὴν ὁποῖαν ἄλλοι μὲν πληρώνουσιν ἀκριβὰ ἄλλοι εὐθηνὰ δι' ἀπωλείας τινος υγείας ἢ διαγοητικῆς δυνάμεως ἢ ἡρεμίας χαρακτῆρος ἢ κρίσεως.

Ἄβους Αἰγύπτου. I.

Κρόνος—ὄνος.

Ἔλυσαν δ' αὐτὸ οἱ κκ. Δ. Ρωμαῖδες καὶ Ἀλέξ. Δ. Θεμελις.

Ἄβους Γρίφου 6.

Μέτρον—επη—π—ασιν—α—ρις—τ—ον.

Μέτρον ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.

Ἔλυσαν δ' αὐτὸν οἱ κκ. Γ. μεταξὺς, Ἰωσήφ Α. Γρηγοριάδης, Γ. Α. Δ., Ἀλέξ. Δ. Θεμέλις, Γεώ. Γ. Ρουσσός.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΑ.

Εἶμαι ὕγρον ὡς τὸ νερὸν ἀλλὰ ποτὴν δὲν εἶμαι.
 Νὰ ἤξευρες πλὴν φίλε μου εἰς τί δοχεῖα κείμαι!
 Θὰ γείνω δὲ ἐξαιρετὸν ποτὸν εἰάν θελήσης
 νὰ κόψῃς ἕνα ποδὸν μου καὶ μ' ἀναγραμματίσης.

Δ. ΡΩΜΑΙΔΗΣ.